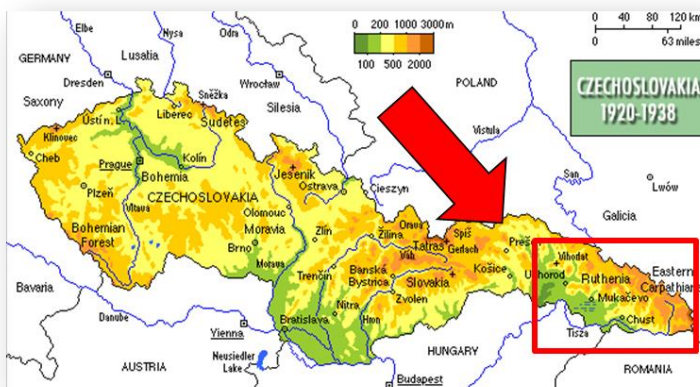

Scénář k rozhlasové reportáži příběhu paní Květoslavy Čaloudové

Zpracovali: Lukáš Kříž, Ondřej Stejskal, žáci 8. třídy ZŠ E.Rošického 2, Jihlava, pod vedením paní učitelky Jiřiny Nápravníkové

Mobilizace, okupace, válka. Slova, kterým paní Květa Čaloudová v útlém věku pouhých šesti let nemohla rozumět, přesto se ale pro ni brzy stala krutou realitou.

V září 1938 nastoupila do první třídy, ale radost náhle zkažila mobilizace a odjezd tatínka do Užhorodu. Paní Květa tehdy pochopila první neznámé slovo. Po 14 dnech přišlo ale pro muže velké zklamání a návrat domů.

„No válka bude, ale pan prezident Beneš rozhodl, že do toho nepůjdeme, tak nás pustili domů.“ 2:10 – 2:19 Vzpomíná paní Květa na slova svého otce po příjezdu.

Březen 1939. Okupace! Došlo k obsazení zbytku našeho území německou armádou a ve Stříteži, rodné vesnici paní Květy, skončilo poklidné soužití Čechů a Němců. Přišel 18. březen a hned brzy ráno ...

„Sem vtrhlo heroltické komando SS a šli po těch českých rodinách a všechny tátové pozavírali.“ 5:55- 6:04

„Já jsem si vzpomněla, že půjdu do školy.“ 6:27 – 6:30

Cesta do školy vedla okolo obchodu pana Koblitze, který byl židovského původu. Strach z Němců a události po Křišťálové noci byly pravděpodobně příčinou následujících tragických událostí.

„Nějaký Němec si dal žebřík ve štítě, otevřel to a lezl na půdu.“ 7:07 – 7:17

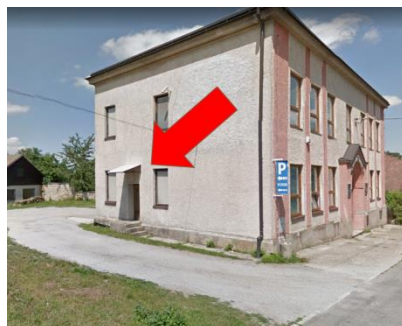
Hledá snad knihu dlužníků? Pomyslela si paní Květa.

„Jenomže jak to otevřeli, já zvědavá jsem koukala a viděla tam oběšeného jak pana Koblitze, tak paní.“ 7:35 – 7:44

Rychle do bezpečí školní třídy. Proč pana ředitele odvádí Němci? Květa šla pomalu za nimi.

„Na každém schodě měl zvednout pravici a říkat Hail Hitler, jenomže on to nedělal, tak po

něm plivali, fackovali ho. 8:40-8:50

Když přišla domů, chtěla vše vypovědět, ale slov se jí nedostávalo... Na malou holčičku bylo zážitků příliš. Postupně ale vše vypověděla.

„Uvaříme bramboračku, dáme ti to do velké konvičky a doneseš to tam.“ 9:10 – 9:18
Rozhodla Květina maminka.

A tak se opět vypravila přes vesnici. Měla strach, ale přesto šla. Nesla přeci polévku tatínkovi a ostatním mužům.

Na tento den paní Květa nikdy nezapomene. Dodnes s vděčností vzpomíná na místní Němce, díky kterým heroltické komando nesplnilo svoji hrozbu.

„Oni chtěli všechny u ždíreckého lesa postřílet.“ 10:44 -10:50

Květen 1945. Konec války. Po odsunutých Němcích ve vesnici zůstalo spousta volné půdy. Tatínkovi bylo k jeho zděděné půdě přiděleno 13 ha a to už byl problém. Udělali z něj kulaka.

„Už jsme v tom lítali, byli jsme poznamenaní.“ 26:40 – 26:43

Pak přišly první poválečné volby. K moci se dostali komunisté, nastalo období kolektivizace a boje proti těm, kdo ji odmítali.

„Bratr proti bratrovi, udával jeden druhého.“ 31:20 – 31:27

21. srpen 1968. Květa žehlila prádlo a poslouchala rádio. Na mysli jí vytanulo už z dětství dobře známé slovo okupace.

„Oni nás napadli Rusáci, já nevím, co se bude dít.“ 49:27 – 49:33

„Co povídáš, mami, že nás Rusáci napadli, vždyť oni nás osvobodili.“ 49:47-49:55 – Podivil se Květin syn.

Význam slov „Byli jsme poznamenaní.“ poznala na vlastní kůži také dcera paní Květy, Hana. Chtěla pracovat jako telefonistka. Jenomže vedoucí pošty obdržel posudek! Posudek psaný rukou Květiny vedoucí. Rodina kulaka, silně věřící! Na to se nezapomíná.

Přes všechna příkoří paní Květa s manželem vychovali dvě děti, postavili si dům a dnes se těší z vnoučat.

A její vzkaz mladé generaci?

„My jsme prezidenta Masaryka uctívali jako tatička Masaryka. A ten říkal - nekrást a nelhát. Toho bychom se měli držet a bylo by to určitě lepší v naší republice.“ 1:01:30 – 1:01:49